

Arrest

nr. 152 677 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Roemeense nationaliteit te zijn, op 21 april 2015 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE PESSEMIER, die loco advocaat W. DE POOTER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2015 wordt de eerste verzoekende partij een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) gegeven met betrekking tot tweede verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde,

wordt aan L. G.-D. geboren te Craiova op (...)1971 van Roemeense nationaliteit verblijvende te (...), bevel gegeven om de genaamde L., G.-C. geboren te Craiova, op (...)2005 van Roemenië nationaliteit verblijvende te (...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of waar de minderjarige legaal kan binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN MAATREGEL:

Uit het dossier blijkt dat de betrokken minderjarige langer in het rijk verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn (verblijft meer dan 90 dagen gedurende de laatste zes maanden - art. 7, 1-2° van de wet van 15.12.1980). Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de minderjarige betrokkene sinds 17/09/2014 in België verblijft.

Aan de hand van de voorgelegde documenten (o.a. notariële volmacht, geboortecertificaat en geboortetest) kan afgeleid worden dat er een lang verblijf wordt beoogd voor het minderjarige kind. Betrokkene is echter, overeenkomstig de artikelen 372 en 388 BW, minderjarig en juridisch onbekwaam om administratieve handelingen te stellen zoals bijvoorbeeld in eigen hoofde een aanvraag tot lang verblijf in te dienen. Een minderjarige dient door zijn ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan te worden. In het belang van het kind en ter bescherming van zijn rechten dient het vergezeld te zijn en te verblijven bij zijn wettelijke vertegenwoordiger namelijk, ouder(s) of voogd.

Het kind is niet vergezeld van een ouder. In toepassing van het wetboek internationaal privaatrecht (cfr. art. 35 WIPR) en het burgerlijk wetboek kan de persoon bij wie het kind in België verblijft, de minderjarige niet wettelijk vertegenwoordigen aangezien de voorgelegde notariële volmacht (origineel + vertaling dd. 09/08/2013) tot verblijf in België bij L. G.-D. (van wie de verwantschap met het kind niet werd aangetoond), niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 392 of 475 ter van het Burgerlijk Wetboek. Op 03/12/2013 werd het opvanggezin, schriftelijk via het gemeentebestuur van Brakel, door onze dienst verzocht om overeenkomstig art. 475ter B.W het notariële document van een homologatie te voorzien. Verder werden zij verzocht om een handgeschreven tenlasteneming voor de minderjarige, het bewijs van voldoende bestaansmiddelen (a.d.h.v. arbeidsovereenkomst of werkgeversattest + 3 recente loonfiches) en een bewijs van een geldige ziektekostenverzekering voor de minderjarige, aan te leveren.

Uit de documenten die bijna één jaar later (09/10/2014) werden aangeleverd kon enkel blijken dat de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk op 05/09/2013, enkel de handtekening van de beëdigde vertaler/tolk voor echt verklaarde m.b.t. de vertaling van de notariële volmacht en dat de rechtbank van eerste aanleg te Brugge op 16/09/2013 de handtekening wettigde van de beëdigde vertaler/tolk voor de vertaling van het geboortetest. Het aanleveren van de andere aangevraagde bewijzen bleef tot op heden zonder gevolg. Gezien het verloop, is het niet onredelijk te stellen dat aan de opvangouder(s) ruimschoots de tijd en mogelijkheid werd geboden om het verblijf van de minderjarige betrokkene in regel te stellen.

Derhalve kan een eventuele aanvraag tot lang verblijf voor de minderjarige EU-burger onmogelijk rechtsgeldig worden ingediend. Alle andere voorgelegde documenten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. (...)"

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Bij aangetekend schrijven van 10 augustus 2015 maakt de verzoekende partij een aanvullend stuk over aan de Raad zijnde een antwoordnota samen met een aanvullend stuk II.4, zijnde een brief van de griffie van het vredegerecht waarbij een eensluidend afschrift van de akte pleegvoogdij wordt overgemaakt. Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Aangezien voormelde stukken geen reglementair voorziene procedurestukken zijn en gelet op de rechten van de verdediging, dienen deze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

2.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zij meent dat de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren omdat deze sowieso terugvalt op een illegale verblijfssituatie zodat de verwerende partij verplicht is opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 6 en 8 van het EVRM en de artikelen 3, 5, 7, 8, 9, 10, 11 en 14 tot en met 16 van het IVRK.

De verzoekende partijen betogen als volgt:

“(…) Het bevel tot verlating d.d. 24/3/2015 van de Gemeente BRAKEL heeft niet de vereiste feitelijke grondslag, gaat niet uit van een correcte juridische kwalificatie, is kennelijk onevenredig, en veroorzaakt bij onmiddellijke tenuitvoerlegging een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, en dit om de volgende niet limitatieve en niet exhaustieve redenen:

1. De door de Gemeente BRAKEL aangehaalde 'redenen' raken kant noch wal.

Jhr. L. G. - Christian verblijft bij zijn pleegouders mevrouw L. G.- D., voornoemd, en de heer L. G.-L., voornoemd, in BELGIË te (...).

Hij verblijft derhalve inmiddels in BELGIË zolang als hem wettelijk is toegestaan.

Hij is wettelijk vergezeld van een ouder.

Er stelt zich geen probleem aangaande enige notariële volmacht, noch omtrent een handgeschreven tenlasteneming voor jhr. L. G. – C., noch omtrent bewijs van voldoende bestaansmiddelen, noch omtrent bewijs van geldige ziektekostenverzekering.

Integendeel werd inmiddels de akte van pleegvoogdij notarieel verleden, en werd de procedure tot homologatie van de akte van pleegvoogdij, opgestart.

Er stelt zich derhalve evenmin een probleem om een eventuele aanvraag tot lang verblijf voor de minderjarige EU-burger in te dienen.

2. De Gemeente BRAKEL permittent het zich om zich als lokale uitvoerende macht, te stellen boven een gerechtelijke procedure gevoerd bij de rechterlijke macht.

Dit kan niet (schendt ondermeer art. 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)).

De uitvoerende macht mag zich niet mengen in de (werking van de) rechtelijke macht in het algemeen, en in een gerechtelijke procedure in het bijzonder.

3. De uitkomst van de gerechtelijke procedure tot homologatie van de akte pleegvoogdij dient te worden afgewacht.

Dit is een routineprocedure, waarvan de uitkomst in feite nu al bekend is: homologatie van de akte van pleegvoogdij.

Het zou dan ook volslagen kennelijk onevenredig zijn, en voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zorgen, indien jhr. L. G. – C. het land zou dienen te verlaten, omdat dan daarmee ook de procedure tot homologatie van de akte van pleegvoogdij wordt bedreigd en op de helling wordt gezet.

Men kan dan immers onmogelijk vorderen een akte te homologeren, voor de pleegvoogdij over een kind verblijvend in BELGIË, dat ondertussen uit BELGIË werd gedreven en gedwongen in het buitenland dient te verblijven.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat niets of niemand schade ondervindt doordat jhr. L. G. – C. in BELGIË verblijft, en dat niets of niemand schade ondervindt doordat de tenuitvoerlegging van het bevel tot verlating d.d. 24/3/2015 van de Gemeente BRAKEL zou worden opgeschort.

4. Tot slot dient te worden opgemerkt dat jhr. L. G. – C. al jaren inwoont en les volgt in BELGIË, hier zijn jeugd beleeft en uitbouwt, gezin vormt met zijn pleegouders mevrouw L. G.-D., voornoemd, en de heer L. G.- L., voornoemd,

Jhr. L. G. – C. het land uitwijzen, druist regelrecht in tegen art. 8 EVRM en de artikelen 3, 5, 7, 8, 9, 10, 11 en 14 tot en met 16 van het Kinderrechtenverdrag. (...)

3.2. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat L.G.-C. langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn en aldus illegaal op het grondgebied verblijft. Evenmin betwisten zij de vaststelling dat zij geen homologatie van de notariële volmacht hebben voorgelegd, dit terwijl zij door

het bestuur daartoe ruimschoots de tijd hebben gekregen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat het bestuur tot tweemaal toe de eerste verzoekende partij verzocht heeft de homologatie van de pleegvoogdijsakte over te maken of alleszins het bewijs dat de procedure tot homologatie van deze akte was opgestart. Zij heeft hier evenwel geen gevolg aan gegeven.

Verzoekende partijen betogen slechts dat inmiddels de procedure tot homologatie van de pleegvoogdijsakte is opgestart, doch de Raad merkt op dat de eerste verzoekende partij blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde stukken pas op 15 juli 2015 de procedure heeft opgestart tot homologatie, dit is aldus na het treffen van de bestreden beslissing, hoewel het bestuur bijna één jaar gewacht heeft alvorens de bestreden beslissing te nemen zodat de eerste verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij niet voldoende tijd heeft gehad om het nodige te doen ten einde het verblijf van het minderjarige kind in regel te stellen. Niets verhindert hen bovendien om – éénmaal in het bezit van de benodigde documenten – alsnog een verblijfsaanvraag bij het bestuur in te dienen. Gelet op de bespreking hoger evenwel tonen zij niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen. Verzoekende partijen kunnen evenmin gevolgd worden waar zij stellen dat de verwerende partij zich in de plaats stelt van de rechterlijke macht. De verwerende partij heeft immers niets anders gedaan dan, rekening houdende met de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald het gebrek aan bepaalde documenten waarvan de verzoekende partijen niet betwisten dat zij die niet hebben voorgelegd, geoordeeld dat het minderjarige kind illegaal op het grondgebied verblijft en aldus de eerste verzoekende partij het bevel gegeven tot terugbrenging. De Raad ziet evenmin in hoe de verwerende partij rekening had moeten houden met de procedure tot homologatie nu de eerste verzoekende partij gewacht heeft tot na het treffen van de bestreden beslissing om dergelijke procedure op te starten en het bestuur hiermee dan ook geen rekening kon houden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij gevraagd heeft dergelijke bewijsstukken over te maken, doch de eerste verzoekende partij heeft dit nagelaten. Gelet op het aanzienlijke tijdsverloop tussen de vraag van het bestuur en de vaststelling dat de eerste verzoekende partij pas actie ondernomen heeft na het treffen van de bestreden beslissing, kan er in hoofde van het bestuur onmogelijk sprake zijn van enige onzorgvuldigheid. De overtuiging dat de aanwezigheid van het kind in België geen schade berokkent, kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

3.4. Waar de verzoekende partijen zich voorts beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op hetgeen volgt.

3.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.4.2. Voor zover dient te worden aangenomen dat eerste verzoekende partij met het minderjarig kind een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien het kind geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en

privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat het kind niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden.

De loutere omstandigheid dat eerste verzoekende partij met het kind in België een gezinsleven heeft opgebouwd en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens een bepaalde - illegale - periode, verhindert op zich niet de voorzetting van het gezinsleven elders of in het land van herkomst van het kind. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Het loutere feit dat het kind gedurende een tweetal jaar onderwijs heeft gevolgd en hier zijn jeugd beleefd, dit terwijl hij nog van een zeer jonge leeftijd is zodat zijn aanpassingsvermogen nog groot is, kan bijgevolg niet als een onoverkomelijke hinderpaal worden beschouwd. Er kunnen geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders dan in België.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat het kind tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat er voor het kind een visum wordt aangevraagd met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

3.5. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen niet aantonen dat de door hen aangehaalde artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf zouden volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is en zij aldus niet aantonen dat zij de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag t dienstig kunnen invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206), dient erop gewezen dat niet blijkt dat de belangen van het kind waarvan niet betwist is dat hij onderwijs in het thuisland of elders kan genieten en

zich aldus aldaar verder kan ontwikkelen geschaad zijn door de bestreden beslissing. Noch blijkt, zoals hoger reeds vermeld, dat het privé- of familieleven van het kind door de bestreden beslissing in gedrang werden gebracht.

De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

3.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen – voor zover ontvankelijk – ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER